

BÖNDÖR PÁL KÉT VERSE

FEJ VAGY ÍRÁS?

... Ha festményben élhetne – ott hol a
perspektíva lenne az otthona –
korai impresszionista képen!

Tárlatról tárlatra költözne szépen
akárha telefon jelezne – foglalt! –
pulzálná a *köszönöm jól-t* s a *hogy van-t*.
Lehetne háború forradalom
az emberek őt néznék a falon
ahogy pislogva – a napon – hever:
– *Már megint ez az átkozott plein air!*

... Ahol élünk – közlekedőedények –
hogy zenét hallgatunk vagy épp beszédet
tulajdonképpen már mindegy is szinte
ha egyformán emelkedik a szintje
bennünk a ... minek? Nincs rá felelet
bár szabad szemmel is látni lehet
rajtunk a hatását ez árapálynak –

de olyan ez mint a strandon ha járnak
– valahol az ingerküszöb alatt –
kinyúlt tesünkön át a bogarak:
fekszünk a homokon órákig – és
egyszerre csak elfog a viszketés
bennünket. . . az akkumulációtól?

S míg biztonsági okokból – mikor? hol? –
 amerre járunk nyomokat hagyunk
 hogy visszafelé: – *Jó úton vagyunk!* –
 üvöltözzünk egymás süket fülébe
 majd ennek is *happy end* lesz a vége
 hogy – derült égből a villámcsapás –
 majd annál nagyobb legyen a blamázs?

... A jogunk rá el nem vitatható
 fokozhatatlan mióta a jó.
 Nem is tudom: miből nincs elegendő?
 – Fej vagy írás? – ezzel jönnek nekem
 és közben a kezükben nincs is érme.
 Nem tudom mi lesz. És mégis megérte.

LÓLÁB

„ó bár tudnék lóul dalolni”
 Weöres: *Le Journal*

Mínta felújítanak peremet
 amit egyszer már elvesztettem és
 az lenne a rám kirótt büntetés
mintha felújítanak peremet. . .

Nem válogatja meg a szavait
 vagy pedig közben megszállja az ihlet
 és majd válogatott szitkokkal illet?
 – az ügyész csak szerepet alakít.

A perújrafelvételt – ha gyaur
 az aki azt kéri – ki hagyja jóvá?
 – így tesznek engem napról napra lóvá.
 Már az is vagyok – félig. Kentaur.

S még húznának be az ördögi körbe
 hogy a kentaur csak attól lesz ember
 ha még felerészt se maláj se lengyel
 de hettita a patája s a körme.

A lovak szerint ha szürke ha pej kó
 – alig tudok a füleimnek hinni –
 abrakom lehetne *psalmi et hymni*
 csak. . . tetőtől talpig legyenek ló!

Hogy mettől az ember meddig a ló
 úgy költözget már bennem a határsáv
 mint ahogyan éjjel-nappal le-fel jár
 tömbépületekben a felvonó.

A vér lassanként a fejembe tódul
 lovaknak s embereknek harlekinja
aria arietta cavatina
 nyeríték emberi hangon is lóul.

Milenko Šerban: *A kálvárián, 1930*